

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-1 У. 14045/16
Дана: 09.02.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца ДОО “А.А.”, са пословним седиштем у ..., ..., чији је пуномоћник Веселин Станковић, адвокат из Лесковца, Косте Стаменковића 2-I/229, ради поништаја решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Ниш, број 500-433-16-00796/2016-I 5001 од 29.08.2016. године, у предмету одређивања привремене мере обезбеђења наплате пореза, у нејавној седници већа одржаној дана 09.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем исправљеним закључком о исправци грешке број 500-413-16-00796/2016-I 5001 од 18.01.2017. године, је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије-Пореска управа-Филијала Лесковац, број 058-433-16-2530/2016 од 20.04.2016. године, којим се, тачком 1. диспозитива, тужиоцу, као пореском обвезнику, одређује привремена мера обезбеђења наплате пореског потраживања у принудној наплати из новчаних средстава - забрана пореском обвезнику да новчане обавезе које има према трећим лицима измирује уговарањем промене поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), пребијањем (компензација) и на други начин у складу са законом, ради обезбеђења наплате пореског потраживања после почетка поступка принудне наплате из новчаних средстава пореског обвезника на његовим рачунима, на основу решења Министарства финансија Републике Србије-Пореска управа-Филијала Лесковац о принудној наплати из новчаних средстава са рачуна пореског обвезника, број 058-433-05-2530/2016 од 20.04.2016. године. Тачком 2.

диспозитива, налаже се Народној банци Србије-Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац да привремену меру из тачке 1. диспозитива, установи уписом привремене мере у регистар блокираних рачуна под датумом и тачним временом пријема овог решења. Тачком 3. диспозитива, налаже се Народној банци Србије Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац -да изврши привремену меру из тачке 1. диспозитива решења у складу са одредбама закона којим се уређује платни промет, а који се односе на принудну наплату са рачуна клијената и изда налог банци/банкама код којих порески обвезник има отворене рачуне да одмах обустави измирење новчаних обавеза које порески обвезник, из тачке 1. овог решења, има према трећим лицима на основу уговора о промени поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), по основу пребијања (компензација) и по другом основу, у складу са законом, осим за плаћања која су изузета законом. Према тач. 4. до 6. диспозитива, привремена мера из тачке 1. диспозитива, траје до наплате пореза на основу извршног решења Министарства финансија Републике Србије-Пореска управа-Филијала Лесковац о принудној наплати из новчаних средстава пореског обвезника, број 058-433-05-2530/2016 од 20.04.2016. године, решење постаје извршно даном достављања пореском обвезнику, а жалба не одлаже његово извршење.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 07.10.2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због повреда правила поступка, неправилне примене закона, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Навео је да у оспореном решењу нема ни речи о битној чињеници, да ли је и када тужилац примио опомену. Осим тога, сматра да је тужени произвољно и тендециозно, погрешно правила о суспензивном дејству жалбе у пореско управном поступку, па са ових и осталих разлога ближе описаних у тужби, предложио је да Суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, те обавезе тужени орган да му накнади трошкове спора, са законском затезном каматом.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржане усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу с одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, и списка ове правне ствари, нашао да тужба није основана.

Одредбама члана 71. ст. 1. и 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, бр. 80/02...15/06), прописано је да ће Пореска управа пореском обвезнику који, у целости или делимично, није о доспелости платио порез, односно споредно пореско давање, послати опомену о врсти и износу пореза, односно споредних пореских давања доспелих за наплату, којом му налаже да доспели износ плати одмах, а најкасније у року од пет дана од дана пријема опомене, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана уплате доспелих пореза, односно споредних пореских давања, при чему опомена садржи и поуку пореском обвезнику да у року од пет дана може са Пореском управом да расправи спорна питања у вези врсте и износа пореза, односно споредних пореских давања доспелих за наплату.

Одредбом члана 77. став 1. наведеног закона, прописано је да Пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза, односно споредних пореских давања, доношењем решења о принудној наплати пореза ако порески обвезник није платио порез, односно споредно пореско давање у року из члана 71. став 1. овог закона.

Одредбом члана 87а ст. 1, 2, 3. и 8. истог закона, прописано је да ради обезбеђења наплате пореза и споредних пореских давања после почетка поступка принудне наплате из новчаних средстава пореског обвезника на његовим рачунима на основу решења из члана 92. став 2. овог закона, Пореска управа решењем, које постаје извршно даном достављања пореском обвезнику, установљава привремену меру обезбеђења наплате пореског потраживања, која представља забрану пореском обвезнику да новчане обавезе које има према трећим лицима измирује уговарањем промене поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), пребијањем (компензација) и на други начин у складу са законом, и која траје до наплате пореза на основу извршног решења Пореске управе о принудној наплати пореза и споредних пореских давања из новчаних средстава пореског обвезника, ради чијег обезбеђења наплате је и установљена.

Одредбом члана 92. став 1. тач. 1) до 6) истог закона, прописано је на којим се све средствима спроводи принудна наплата, па тако и на новчаним потраживањима пореског обвезника - преносом потраживања на уплатни рачун јавних прихода, док је одредбом става 2. наведеног члана, прописано да Пореска управа може на основу решења, по било ком редоследу, примењивати једно или више средстава принудне наплате из става 1. овог члана.

Према доказима у спису и разложима образложења оспореног решења, тужени орган је правилно одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 20.04.2016. године, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што је решењем првостепеног органа, број 058-433-05-2530/2016 од 20.04.2016. године, којим је и започео поступак принудне наплате, тужиоцу одређена принудна наплата пореске обавезе из новчаних средстава на рачунима тужиоца, по основу пореске обавезе - доспеле за плаћање до дана 01.04.2016. године, на основу кога је донето и решење, број 058-433-16-2530/2016 од 20.04.2016.године, које решење је постало коначно у управном поступку, с обзиром да жалилац није изјавио жалбу на то решење.

Код овако утврђеног чињеничног стања, имајући у виду цитиране одредбе наведеног закона, правилно је, по оцени Суда, првостепени орган одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења од 20.04.2016. године, а тужени орган је правилно оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против наведеног решења првостепеног органа. Наиме, тужилац је у тужби поновио наводе жалбе, које је тужени орган ценио оспореним решењем, при чему није приложио доказе који би довели у сумњу већ утврђено чињенично стање, па је, сагласно одредбама закона на које се позвао, првостепени орган правилно спровео поступак одређивања привремене мере обезбеђења наплате пореског потраживања у принудној наплати.

Суд је ценио наводе тужбе, којима тужилац указује да није примио опомену број 058-433-05-2530/2016-D5A05 ОД 0104.2016. године, па је нашао да не могу утицати на друкчију оцену законитости оспореног решења, будући да је то могао оспоравати у поступку принудне наплате, што тужилац није учинио, па је решење о принудној наплати постало коначно и правноснажно.

Полазећи од наведеног, те одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, имајући при том у виду да је предмет спора такве природе да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одбио тужбу као неосновану,

одлучујући као у ставу I диспозитива.

Будући да је тужба тужиоца одбијена, Суд је на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио његов захтев за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као у ставу II диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.02.2017. године, II-1 У. 14045/16

Записничар,
Бисерка Савић,с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД